

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK



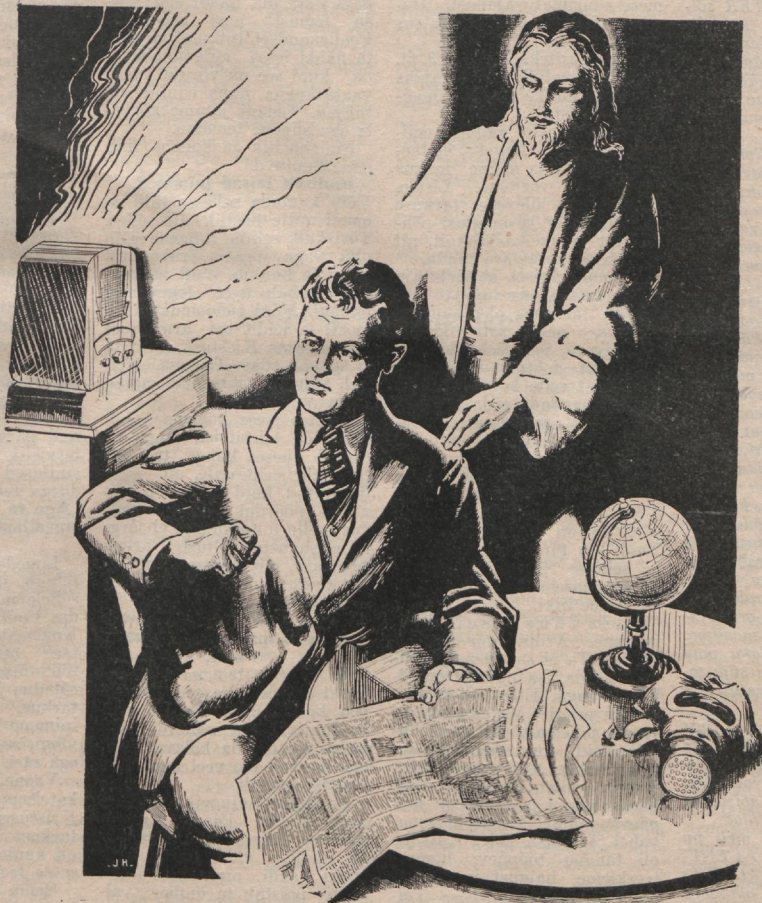
HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 123

Riigiraamatukogu.
№ S. 5190

Oktoober 1939

11. aastakäik



PANE TÄHELE SEDA HÄÄLT

KESK SÕJA JA RAHUTUSTE KÕMUJUTTE:

„Maailmas on teil ahastust, aga olge julged;
Mina olen maailma ära võitnud.

PA'ASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

AMETLIKUD TEATED.

Räsitused.

Kapt. H. Eimann — Tallinna II (assist.)
Kapt. A. Tennen — Rakvere (assist.)
Kapt. J. Padar — Tartu (assist.)

Hugh Sladen
Territooriumi juht.

Peasekretäri märkmeid.

Kolonel R. Sjöblom.

VASTVALITUD KINDRAL
GEORG L. CARPENTER sõl-
litis Kõrge Nõukogu koosvi-
imistest tagasi Kanadasse, et
teha tarvilikke korraldusi ja
lahkuda oma senisest töökohtast.
Peale kindral Evangeline Boothi
eruminekut ta asub oma uuele
ülesandele.

Kindral ja proua Carpenter
on jumalakartlikud, intelligent-
sed ja silmapaistvad ohvitserid
Päästearmee ja täidavad kind-
lasti väärikalt oma vastutus-
rikast kohta, millele neid nüüd
kutsutakse. Mäletagem neid
oma eespalveis.

KINDRAL EVANGELINE
BOOTH lahkuu oktoobrikuu
lõpul Päästearmee kõrgeima
juhi kohalt. Tal oli õnnistuste-
ja edurikas aeg selle maailma
ümbritseva organisatsiooni ju-
hina. Issand mingi temaga ja
valgustagu tema eluõhtu.

RAHUTUS MAAILMAS. Me
elame aegjargus, mil sõda ja ra-
hutused näivad tulevat meie
üha ligemale; ent meie, kes ole-
me usklikud ja päästesõdurid, ei
või kaotada usu ja lootuse, vaid
peame vaikuses ja rahulikult
paluma Issandat, et ta hoiaks
oma varjaja kätte meie rahva üle
ja et ta oma helduse ja armustu-
tega looks uuesti rahu maailma.
Issand lohutagu ja aidaku oma
armuga kõiki neid, kes sõja ta-
gajärjel sattunud kannatustesse
ja õnnetustesse.

Päästearmee Eestis on just
praegu LÖIKUPÜHAD ja me
loodame südamest, et meie seli-
silised ja sõbrad tahavad jälle
sirutada võlga oma abistavast
käed, et toetada meie tööd.

Oktoobrikuu lõpul meil on
meie tavaline PALVE- JA ENE-
SESALGAMISE NÄDAL, mis
algab pühapäeval 29. oktoobril
ja lõpeb laupäeval 4. novembril.
Kogunagem palvele, palvele
meie eneste pärast, palvele teis-
te eest, palvele meie maa ja rah-
va eest. Isikliku enesalgami-
sega võime ka saavutada midagi
Jumala riigi huvides. Issand li-
sab oma õnnistusi kõikidele
meie üritustele.

TERRITOORIUMI JUHID,
kolonel ja proua Sladen, külas-
(Järg 7. lk.)

Ärge olge usuliselt laisad!

TARKUS, mis on ülevalt, sellesse koondub meie huvi. Juhime oma mõttet kõrgemale, taevailikule tarkusele, mis tuleb Jumalast ja mida peavad omama kõik, kes tahavad lahendada elu probleeme.

Tõesti, tookraatiat ehk Jumala valitsust vajab meie aeg!

Autokraatia, bürokraatia, demokraatia, millele pööratakse nüüd nii palju tähelepanu, ei suuda rahuldada inimese suurimat vajadust. Inimese südame viimane igatsus on Jumal!

Lugege esitaks Jaak. r. 3. pt. 6 viimast salmi; küll vajaks kogu see lühike raamat hoolsat lugemist.

Pange tähele piiblitlugemises kaht asja. Esitaks, et taevailik tarkus ja maine tarkus on teravas vastolus. Lisaks rõhutatakse ülevase tarkuse iseloomustusi ja omadusi põhjalikult ja üksikasjalikult, nii et teda on kerge ära tunda.

Imneb selgesti, et kirjutaja tahtis tutvustada lugejat jumaliku tarkuse olemasoluga. Teiseks, nähtavasti kindla eesmärgiga, pole öeldud ühtki sõna, ega tehtud vähematki tähendust selle kohta, kuidas võiks omandada seda soovivat tarkust; ja see on selle küsimuse eriomadus, millesse piiume süveneda.

Jumala maailmas pole paika laisale inimesele!

See tõsiasi ei vaja tõendusi, sest ta on endastmõistetav. Neid, kes tunnevad märgusõna sellesse äravalitud inimhulka pääsemiseks, võib jagada kolme liiki.

Esitaks füüsiliselt laisk inimene. Äriline ilm on talle võõras. Ta ei saada palju midagi korda. Ta püüdnud on lühike aega. Ettevõtetest loobub ta peagi. Me ei peatu ta juures pikemat, sest ta ei huvita meid, kuid vajagut kõneleb temast jutustuses härgjast ja eeslist. Need mõlemad, pärast pikka ja väsitavat tööpäeva põllul, kõnelesid omavahel järgmist. Härg: „Raske oli tänane tööpäev; homme teesklemme haigust ja jääme kogu päevaks talli.“ — „Toimi nii, kuid tahad,“ vastas eesle, „aga ma usun, et mina lähen tööle.“ Järgmisel hommikul, kui talunik tuli talli, leidis ta, et härg oli maas haige. Hoolitsevalt laotas talunik härgjale puhtaid õlgi alla, andis talle värsket heina ja kandra ning tõttas eesliga väljale tööle. Kogu päev rõomustas härg. Öhtul ütles ta eeslele: „Kas peremees kõneles ka mi-

nust?“ Eitav vastus meelitas härga haigust pikendada, mis pärast järgmisel päeval peremees jälle pidi töötama vaid eesliga. Öhtul küsis härg uuesti: „Kas peremees kõneles ka minust?“ Millele eesle vastas: „Ei, minule küll midagi, kuid koduteel oli tal piikem kõnelus lihunikuga.“

Teise liiki kuulub vaimliselt laisk inimene. See liik on ulatuselt suurem esimesest. Sellel inimesel pole paika haritud maailmas. Tema ei algata iiaagi uut mõtet ega võrgu temast uusi arvamisi. Pealiskaudsel tutvumisel võib ta näida isegi külgetõmbavana, kuid see on võrdne vaid vaateaknala, kuna riulid on tühjad. Tedagi jätame kõrvalle ega süvene temasse.

Suurim liik on kolmas, millesse kuuluvad

usuliselt laisad inimesed.

Võib kuuluda sellesse liiki ja ometi mitte teadlik olla selles. Tõsi küll, selline inimene võib olla väga tegev erakonnas, kuhu ta kuulub, kuid jumalariiki ei võida tema tegevusest midagi. Mõni iseloomustus temast: ta leidis teie armutoonile, kohtas Kristust, kuid ta ei sammud edasi Temaga. Teised, vähem tähtsamad asjad täidavad ta aju.

Päästearmee kogeme sageli selliseid juhtumisi. Inimene tunneb eneset kuset, ta tõtab kahetsuspingile, on isegi liigutatud, kuid ta tõuseb põlvvedelt, pöördub tagasi mugavasse ellu ning kunagi ei järgne niisugustel juhustel areng ega kasv, mis on ometi vaimlise toidu otmise ja leidmise loomulik tagajärg.

Silmale näib selline inimene olevat küps ja valmis usu elus,

kuid kõnelge temaga vaimulikest asjadest, ja teie kogete pea, kui lapsik ta on. Ta võib ka juhtivat osa mängida korpuses või omandada kõlava tiitli, aga need ei too veel kaugelgi tarkust ülevalt.

Siirdume minevikku. Teel Tamaskusse leiame mehe, Sauluse Tarsusest, mitte väga veetleva välimuselt, kuid siiski südi oma ülesandes. Äkki paistab ta ümber valgus, ta langeb maha, üks hääle kõneleb, ja see mees kohtab Kristusega. Ta tõuseb üles pimedana, kuid jalgides talle antud juhtnööri-
le, kobab maanteed mööda Tamaskuseni, kus Ananias paneb oma käed ta peale. Ta saab tagasi nägemise ja ühtlasi uusi kätte tuleviku suhtes. Ta tunnistab julgelt läbielamisest Tamaskuse teel.

Heg on kallis.

Aeg on kallis, ent selle väärtust ei hinnata. Seda õpitakse hindama vaid siis, kui seda ei ole enam tarvitamiseks. Tuleb pöev, mil veerand tundi on kallim kui kõik teised varandused maailmas.

Jumal, kes kõiges muus on nii helde ja andja, tahab oma ettenägemise targa korraldusega õpetada meid, kui hoolsad meie peaksime olema tarvitama aega õieti. Nimelt, ta ei anna meile kunagi samal korral kaks silmapilku, vaid annab meile teise kui ta võtab esimese ja hoiab kolmandama oma käes, jättes meid täielikult teadmatust sellest, kas seda antakse meile või mitte.

Äge antakse meile, et vältimiseks igavikku, ja igavik ei muutu meile liiga pikaks selle aja kaotuse kahetsemiseks, kui oleme tarvinud seda valesti.

Kõgu meie elu kuulub Jumalale, samuti kui ka kogu meie süda. Ärgem võtkem midagi ära sellest, mis kuulub temale!

Siruta selle järele, et tuua Jumalat Tema oma maailma; mitte selle järele, et chitada üht organisatsiooni, vaid tuua Jumalat Tema inimeste südamesse.

Siis kaob ta silmapiirilt! Seitsme aasta jooksul pole tust erilisi teateid. Kus ta oli? Mida ta tegi? Mis põhjustas vaikimist? Meie ei tea kindlasti, kuid seitsme aasta pärast astus elulavale Pauluse, kes pööras pahupidi teemaage maailma. Küll polnud paranenud nähtavasti ta tervislik seisukord, sest korintlastel kõnelesid temast kui nõrga tervisevase mehest.

Äga ta oli inimene, kes tõi maailmale sõnumit Kristusest.

Lugesed Uut Testamenti, selgub, mida võlneg Kristus sellele mehele. Kuidas omandas Paulus taevailiku tarkuse? Kogemata? Oo ei, seitsmeastase otmise, palumise ja töötamise järele! Selles on saladus ja lahendus. See on tarkus, mida usuliselt laisk inimene kunagi ei leia. Ta ei võigi, sest ta ei töötas selleks, ega otsi seda.

Vaene, oskamatu, õppimatu katelsepp Bunyan kohtab Kristusega ja hakkab otsima tarkust ülevalt, ja tulemuseks on kuulud raamat „Ristiinimese teekond“.

Sama seletus maksab Johann Hussi, Martin Lutheri, John Wesley, William Boothi ja paljude teiste kohta.

Lõpuks on iga inimene võimaline omandama taevailiku tarkust. Et nii vähesed seda leiavad, on usulise laiskuse kurbmäng. Kordame, Jumalal pole paika usuliselt laisale inimesele, kes iial pole võimeline muutma maailma.

(Järg mõeldud kuust)

Kolmandaks oli Jokebedil usk, mis võis julgeda midagi. Ühel öhtul, kui ta nagu tavaliselt pigistas oma lapse rinnale ja kussutas ta oma kätel magama, tuli temale korraga mõte, et ta ehk võiks leida pääsete oma lapse alahoidmiseks. Takistused ja hädaohud loomulikult olid väga suured, ent ta ei vaadanud neile, vaid julgusega ta hakkas mõtlema ja septsema plaane. Ja peale selle, kui ta oli palunud armu ja juhatust, pidas ta kinni oma kavatsusest ja puhus lootuse väikesele sademele, kuni sellest sai selgest lõkkav tuli. Selles teguviisis peame jäljendama teda. Kui oleme saanud manitsuse ülevall, kui Jumal erilisel viisil rääkinud meile mõne ligidaltpuudutava kogemuse kaudu, kas kurbuses või rõõmus, siis jälgime tema häält ja ärme laseme midagi kustutada Vaimu tegevust meie südames. Vahest juhtub, et mõni piiblisalmist saame meile erilise ja selge tähenduse, nagu täht, mis ilmub äkitselt pimedal taevaalotusel üksikule rändurile. Ära siis kaota seda oma silmist! Jälgi tema teednäitavat juhatust! Kasuta seda, ja varsti saad enam valgust. Meie vajame julge, tagasiõpikamata usu, mida omas Kaaleb, kui tema, teiste sala maakuulajate enamusega oma vastu julguse „vaigistada rahvast Moosese vastu“. Kuna ta ühe silmaga nägi vaenulisi vägesid ja Enaki hiiglasti, julgus ta öelda: „Meie tahame mima sinna.“ Ta ei omanud mingeid sõjakunstide saladusi, ei mingeid tähelepandavaid vaenlaste linnade hävitamise vahendeid, aga tema vaade Jumala piiriltule väele, andis temale võrrotu suure julguse. „Meie tahame sinna minna ja neid ära võita.“ on vana sõjakangelase viimane manitsus. Meil on vaja sarnast usku, et tuua tarvitamisesse mitmete aastate jooksul higrätkusse peidetud ühte naela. Meie vajame usku, mida omas mees kuivanud käega, ja kes Jeesuse käsul sirutas selle välja, ja käsi sai terveks nagu teinigi. Meil on vaja sarnast usku, mida Peetrus omas, kui ta Jeesuse sõnadel läks kõndima vee peal. See oli teine kord, kui Peetrusel oli nõrk usk. Siis ta jälgis Jeesust kaugelt ja salgas teda teenijatiidruku ees. Ent hiljem, kui ta usk oli tugev ja ta armastus leegitsev, oli ta julge nagu lõvi ja võis vastata ülempreestritele, kohtuliigetele ja rahva vanematele: „Meie ei või mitte väikida sellest, mida oleme näinud ja kuulnud; ja meie oleme tunnustajad kõigest sellest.“

Tõsine usk on armastav usk, armastav usk on elav, ja elav usk on kasvav.

Usu julgus ei ole alandav. Kui

Emadele ja kodule.

Jokebed.

Usk on tegutsev armastuse kaudu.

keegi kuningas kingib oma alamaile sõrmuse täheks, et ta täidab mõne töotuse või kaitsab mõnes hädaohus, ja kui siis alam ei julge kanda seda ja näidata seda teistele, siis see tunnistab, et ta ei uskunud küllalt kuninga sõnu. Tema eabusk ei too väga palju au tema ülemale, ja on veel palju enam alandav kahelda Jumala töotustesse. Harilikult need ei ole alandlikumad inimesed, kes kardavad hakata kinni Jumala töotustest, vaid enamasti need, kes suure julgusega peavad vastu võitlustes liha ja maailma vastu, ja kes kõige enam kasutavad ussu Jumala töotusi, alanduvad ka samal ajal sügavasti põrmusse oma Issanda ees.

Oli kord keegi vana sõdija Prantsusmaal, keda pidi esitama kuningas Ludvig XIV. Vahva kindrali austus ja armastus kuningakojaga vastu oli arvamata suur. Kui ta nüüd, austatuna pöördus tagasi sõjast ja viidi kuninga ette, sai ta nii haaratud liigutusest, et ta kaotas oma enesevalitsuse ja seis

tame kõige enam. Ja kas usaldame, äraandev usk on saanud suurema tasu kui Jokebedi? Ise siindinud orjusemaal, sai temast oma suurele juhile, kes viis Iisraeli välja Egiptusest vabaduse ja töotuse maale.

Kui oleksime lugenud seda lugu ainult vanas testamendis, oleksime ehk tõlgitsenud Jokebedi teguviisi järgmiselt: Laps oli määratud suurema üksikõik millisel viisil. Ta oleks kindlasti läinud vastu hukatusele, oleks ema hoidnud teda alal oma juures kodus. Kahest pahast asjast ta muidugi valis vähem hirmuäratava tee. Ent sarnane ei olnud Jokebedi mõtteviis. Ebraa raamatud kirjutaja ütleb meile, et see oli usulugus, mis sundis teda tegutsema sarnaselt. „Usu läbi peeti Mooses varjul,“ on seal öeldud, ja „nad ei kartnud kuninga käsku“.

Mõtleme nüüd, kuidas oleksime läinud, kui ta ei oleks valmistunud pilliroo korvikese ja teinud oma usutööd. Kui ta viimase silmapilgul oleks kartnud oma julgustükki, oleksid egiptlased

Mida armastus teeb.

Armastes ei tunne koormaid; ta ei tunne raskusi; ta püüab teha kõik enam kui tal on jõudu, sest temale näib kõik seadusepärane ja midagi ei näi olevat võimatu. Ta on jõuline võitma vastu kõik, ta teeb palju ja on valmis andma oma pea tagajärgede saavutamiseks. Selle vastu aga, kes ei armasta, laseb oma käsi laisalt longu ja ei tee midagi.

säl värisedes. Ainukesed sõnad, mida ta vaeu võis kogeleda, olid: „Teie kõrgus, nii ma ei värise teie vaenlaste ees.“ Ja öeldakse, et kuningale meeldis vana sõjamehe liigutus palju enam kui kõikide teiste toredad kiidukõned. Sarnane püha väristus peaks leiduma iga kristlase juures, ja on ühenduses usu julge minekuga armutrooni ette.

Jokebedi usk oli lõpuks sarnane, et ta unustas iseenenda. Kui ta oma ütlematas suureks rõõmuks sai luba pidada lapse oma juures ja olla talle aameks, mäletas ta väga hästi, et väike poisike oli vaid usaldatud tema hoolde. Ta nägi, et see oli Moosesele enesele kasuks, kui Vaarao tütar kasvatab teda, et ta on kindlam tema hoolde alal ja et ta võib olla rahvale suuremaks kasuks, kui ta õpib kõike egiptuse tarkust. Tema emarmastus ei pidanud teda enese juures alal vaeses madakeses. „Kui poiss oli suuremaks kasvanud, viis ta teda Varao tütrele, ja ta sai temale pojaks“. Kui meil on usku, siis see on meile armas ohverdada Jumalale oma kallimaid varandusi ja jätta tema hoolde neid, keda armas-

Harrasta kannatlikkust.

Mis sa ütled, mu laps, mis pärast kaebad sa nii väga? Vaata, mida Issand ja tema pühad kannatanud. Sa ei ole veel mitte verest saadik vastu pannud. (Ebr. 12:4). Kõik, mis sina kannatad, on tähelepandamatu selle kõrval, mida nemad kannatanud, keda vainati nii väga ja katsuti läbi mitmel viisil ning said sel viisil harrastada kannatlikkust. Mõtle nende palju suurematele koormatele ja raskeimatele läbikatsumistele. See kergendab sinu omi.

Kui sinu läbikatsumised näivad sulle nii suured, kaalu järele, kas sinu oma kannatatus ei tee neid veel suuremaks kui nad tõeliselt on.

Mida enam oled läbikatsumis, seda targemalt õpid tegutsema, ja seda vastuvõtlikumaks sa muutud Jumala lohutusele.

Ära ütle, kui sa ligimene teeb sulle liiga: Sarnaselt in-

Sa võid ainult siis õnnistada ja päästa inimesi, kui kannatad nende eest.

Asutaja.

meselt ma küll ei taha kannatada seda. Ükskõik, kelle poolt võiksin küll kannatada seda, aga mitte sellelt inimeselt.

Kes tõeliselt on kannatlik, ei küsi, kes harjutab teda kannatlikkuses, kas ta on parem, samasugune kui ta ise või temast halvem, kas ta on hea ja jumalakartlik või jumalakartmata ja kuri. Aga ta võtab kõike seda kui Jumala oma käest ja arvab seda enesele kasuks.

me Issanda osaduses ja õpime tundma teda, seda enam suurendame meie usaldus temasse. Olen alati vaadanud usule kui kristliku elu alusele, kuid tahan peaaegu öelda, et armastus on usu alus. Kui meie armastame kedagi, siis meie usaldame teda, tema heatahtlikkust aitama meid ja tema headust. „Armastus usub kõik“. Kui Vaim algab oma tööd meie südames, on ehk armastus selle esimene viil teiste viljade hulgas, mida mainitakse Galat. 5:22. Meie hool olgu siis toita ja kasvatada armastavat usku, seda uskumat armastust. Ja see sünnib, kui tuletame alati meelde kõiki armutõendusid, kõiki palvevastuseid ja heategusid, mida oleme kogunud minevikus, ja iga päeva lõput täname Issandat rõõmu eest, mida ta andnud meile ja võidu eest kiusatustes. Lõpuks tehakse usk tugevaks ja juurdekasvavaks kui viibime palju suure armastuse juures, mida meie Päästja osutanud meile, kui ta andis isennast ristisurma meie eest, ja kui palume igal päeval palvet: „Issand, kasvata meie usku!“



Käsi käes läbi pimedusest.

Väike lapsekäsi tugevast isa-käes. Milline pilt usaldusest ja kindlusest! Võiksime mõelda veel enam selles suunas. Aga kui süveneme pildisse, siis tal oleks nagu veel midagi öelda. Näib, nagu see peidaks eneses lahenduse meie aja ja kõikide aegade probleemidele. Eks ole tugev selleks, et toetada nõrka? Eks see ole tee, mida loodus ise õpetab meile. Tühjad kohad peavad saama täidetud. Ebatasasused tasandatud. Erinevad võimed täiendavad üksteist.

Oh, inimestel on käia rasked teod. Elu ei ole mängimine. Mõned on paremini varustatud võidujooksuks. Nad on tugevad ja tungivad edasi tugevate eesõigusega. Teised, nõrgemad, jäävad maha, ja keegi ei küsi nende õigusi.

Jõud on hea. Ent kui teda ei juhi armastus, muutub ta hädaohutlikuks. Isekuse teenistuses ta muutub tooreks, brutaalseks, lõhkuvaks. Selleasemel, et ta võiks olla toetav, kande, ülesehitav.

Kui kõik peajaajõud, tahtejõud ja tegevusjõud, mis leiduvad maailmas, saaksid tarvitatud nõrkade toetamiseks, mil-lisel kujul me ka kohtaksime seda, millesse muudetud maailmas meie siis elaksime. Vool peab saama pöördud. Kogu eluvool. Ja seda iga üksiku inimese südames. Sest südamest läheb välja elu. Ja on üks, kes suudab seda. Läbiu-ristatud käsi on võimas muut-ma vooluuna nii üksikul inimesel kui ka igal rahval. Kui Ta vaid saaks seda. Sest Tema ei tarvita vägivalda inimese vabas tahtmises.

Meie, selle elu rändurid, tarvitame üksteist. Meie kuulume ühte. Meil on samad rõõmud ja mured. Samad koormad rõhuvad meid, samadele küsimuste otsime meie vastuseid. Miks mitte tunnustada oma ühtekuuluvust ja sirutada üks-teisele kätt.

Käsi käes muutub teekond kergemaks. Milleski siis jaha isoleerimine, mis ütleb selgemalt kui sõnadega: „Saa ise enesega hakkama nii hästi kui võid.“ Milleks keeldume and-

Kiri territooriumi juhitl.

Eneseärasalgamise-nädalast.

Armsad sõbrad ja seltsilised.

Igal aastal peab Päästarmee kõikjal maailmas nädala palve- ja eneseärasalgamise-nädalana, ja nii kui eelmistelgi aastatel, tehakse seda ka Eestis selgi aastal. See nädal peetakse tänavu 29. oktoobrist 4. novembrini, ja mõte on, et meie sellel nädalal ennast ärasalates ohverdaksime rohkem kui harilikult Jumala riigi töö ülalpidamiseks.

Kuigi praegused rasked olukorrad nõuavad igahelnt teatud määral eneseärasalgamist ja suurem osa meie seltsilistest, ja ehk ka meie töö sõpradest ja poolehoidjatest, elavad alati kitsastes olukordades, ei või see kõik asendada seda, millest loobume Jumala pärast ja mille puhul saame erilise õnnistuse Temalt. Paljud meist on seda korduvalt kogenud ja meie ei tahaks kunagi jääda ilma nendest õnnistustest, ja mõned saavad ehk seda tunda esimest korda eeloleval eneseärasalgamise-nädalal. Kõikides korpestes peetakse ohvrikoosolek pühapäeval 5. novembril, kus võetakse vastu nädalal kõrvalepandud ohver. Kui aga kellegi ei ole võimalik seda ise tulla ära tooma, võib ka saata Regiooni peakoriterisse, major C. F. Dahli nimele, aadressil Tatari 30—2, Tallinn.

Soovides teile Jumala rikkalikku õnnistust,

Teie, Tema teenistuses

HUGH SLADEN

Territooriumi juht.

Oli lootust.

Hilissügisel õhtul tuli noor-mees tõtates pimedal kõrvaltänaval. Sadas vihma, tuul puhus ja mees tõmbas üles oma krae, et see kaitseks teda nihaasti kui võimalik. Ühe ma-ja juures ta peatus, et oodata hoosaju möödumist. Ta seadis ennast seljaga vastu seinale ja pani käed sügavale tasku-põhja.

Siis ta leidis paberilapi ühes taskus ja võttis selle välja. Sinna oli midagi kirjutatud, ja lastes sellele paista valgust ühest aknast, ta luges: „Mu poeg, kuhu sa lähed? Igal õhtul sa lähed välja ja igal hommikul tuleb koju joojult. Oh Osvald, kas sa ei võiks lõpetada oma käitumist halbade sõpradega, nii et mul ei tarvit-

mast oma tegevuses rääkima-t jõudu teineteisele, mis on ühtekuuluvad.

Norra luuletaja Vilhelm Krag küsis ühes oma luuletuses, milleks meie kõnnime pimeduses käsi käes, kuid ööoodele meie ei hoidu ühte. Milleks meie ei palu siin maailmas, et Tema tuleks meile öötundidel oma rahuga, ja milleks meie ei räägi Temale kõikidest oma hädadest?

Ja, Tema tuleb oma valgu-sega pimedasse õhe ja tahab aidata meid meie abitus. Ta soovib tulla ja soojendada ning tuua meid teineteisele li-gimale, kes kõnnivad ilma armastuseta. Mispärast meie ei lase Teda tulla?

seks muretseda sinu pärast? Mina — — —“

Osvald ei lugenud enam, vaid ta pani lehe vihastades taskusse. Hirmus, et ema oli alati nii õrnasidamine. Küll temalgi oleval õigust vähegi lõbutseada, samahästi kui teised poisidki. Palitukrae üles tõmmatult, ta läks üle tänava. Ta läks Ennu juurde, et siis min-na seltsis kuskile lõbustus-kohta.

Enn elas kuskil hoiveepalces majas teisel korral ühes oma emaga. Osvald oli sageli käinud seal ja tundis hästi teed. Minnes treppidest üles kottipimeduses, mõttes ta ema kirjutatud sõnadele, ja midagi nagu oleks tabanud tema südant. Võib-olla ta istus nüüd kodus ja nuttis tema pärast. Ta peatus hetkeks ja oleks pöördunud koju, ent siis võitis kuri temas ja ta jätkas teed.

Tema koputusele vastati tassa: „Sisse.“ Ennu ema vastas. Ta istus laua ääres ja kuivatas põllega silmi. Ta oli vist nutnud.

„Kas Enn on kodus?“ küsis ta vaikselt.

„Ja, ta on, aga — — —“

„Ehk ta on haige?“

„Ei, ta on surmud!“

„Surmud!“ sosistas Osvald. Ta ei mõistnud seda. Vast eile ta oli rääkinud temaga, ja siis ta oli sama terve kui harilikult.

„Kuidas see juhtus?“

„Ta oli joojult ja sõitis autoga vastu müüri,“ kogeles ta, „seal ta lamab.“

Mitte asjata.

Keeegi usklik mees tundis manitsust rääkida oma sugulasega, kes elas täiesti muretu oma päästmise suhtes. Algul ta kahtles. Sellest ei olevalt mingit kasu, sosistas hingevaenlane. See olevat vaid pärlide heitmine sigade ette. Ent ta võitles selle mõt-tega ja tuletas meelde, et Is-sand ise käskinud kuulutada armuõpetust kõigile. Ta oli kuulekas manitsusele, otsis ja leidis võimaluse rääkimiseks noormehega. Ta suureks üllatuseks ja rõõmuks leidis ta, et too võttis evangeliumi sõ-numi vastu rõõmuga. Nüüd ta sai teada, et ta noor sugulane, kes näiliselt oli nii külm ja ükskõikne Jumala sõnale, oli juba kaua aega mõjutatud Jumala Vaimust. Nende kõnelu-se tagajärg on, et noormees on nüüd kristlane.

Oh, mu sõber, kui Jumala Vaim manitseb sind rääkida kellegi sugulasega, naabriga või kaasreisijaga, siis ära ole hooletu. Kasuta iga võimalust, mis sulle antakse päästesõnumi edasikandmiseks.

„Abi tuleb mulle Jehoova käest, kes on teinud taeva ja maa.“
(Laul 121 : 2)

Ta näitas kõrvaltole. Uks oli avatud, ja Osvald läks vaatama oma surnud sõpra. Aga kuidas ta nägi välja!

Osvald ei suutnud vaadata oma kaaslasel ja rattas ära nii ruttu kui võimalik. Ent kui ta kõndis tänaval, mõistis ta korraga, kui suur patune ta on. — Kas Ennu surm ei olnud tema le hoiatuses? Kas ta ei pidanud algama paremat elu? Ta tundis seda tarviliku, kuid ta patud olid nii suured, et need arvatavasti ei saavat andestust.

Ta mõtted katkestati järsku, kui keegi pani oma käe ta õla-le ja ütles: „Seltsiline, kas teie ei tahaks tulla kaasa meie Päästetemplisse?“

„Ma ei tea,“ kogeles Osvald, ent läks siiski kaasa.

Sel õhtul juhtus muudatus Osvaldiga. Tema, kes oli kogu aeg võidelnud kristlikkuse vastu, mõistis nüüd, et see oli ainuke, mis suudab päästa teda ta senisest elust. Kuid siis tuli kartus; võib-olla, et temale ei leidu päästmist? Siis talle meenus, mida ta oli õppinud koolis, kuidas karjategija ristil sai armu, ja siis leidis ehk lootust ka temale.

Järeloosolekul oli ta esimehe, kes tõusis ja läks kaletsus-pingile, kus ta kohtas Jeesust oma Päästjana. Kui ta päästus, tundis ta kõik nii kergena ja ta mõtles, et nüüd emal ei olnud enam tarvis istuda kodus ja nutta tema pärast.

KUTSE TEENISTUSELE.

PÜHITSUS, millest meie räägime Armees, sisaldab eneses kõige suuremat huvi teiste hingede vastu. See näitab väga hästi Armees tõusu või langust, kui palju meie võime juhatada teisi hingi Kristuse juurde. Meie esimene vastutus on kuulutada armuõpetust, mis kõik on koondatud meie Issanda Jeesuse Kristuse ümber, armuõpetus sellest, et inimesed võivad sündida uuesti Püha Vaimu läbi.

„Salvatsioonisti siht on“, ütles Asutaja, „saada inimesi päästeteks ja teha neid tõsisteks pühadeks ja Jeesuse Kristuse eest võitlejaks.“

Mõned meie seast teavad väga vähe või mitte sugugi kaastundmusest inimeste vastu. See tasane tuli ei põle meie sees ööd ja päevad. Kui see tuli põleks, siis meie ei võiks öelda: „Meie teeme väga hästi“, kui juba mõni nädal meie ei ole rääkinud hingedega ega juhatanud neid kahtemisele. Kui hinged ei saa päästetud ja võidetud, siis meie ei või olla rahuldatud.

Kuid on tuhandeid salvatsiooniste, kelles on sarnane kaastundmine hingede vastu. Nad on muutunud nii väga, et kõik nende ümbruskond märkab seda. Igakuised nende seast on „kõige paremini tuntud isik nende ümbruskonnas“ sellepärast, et nad tunnevad kaasa inimhingedega.

Hingedevoitja peab mõtlema välja asju. Ta peab saama aru Jumala sihtidest, patu iseloomust, Lunastaja iseloomust ja tööst. Ta peab teadma selgesti tõe, et kui inimesed põlgavad Kristuse, siis nad põlgavad oma ainuke lootuse. Kui kord tõe saab võimuse meie üle ja meie haaram kinni tõest, siis meie ei ole enam harilikud inimesed. Meie põleme. Meie ei saa loobuda mõttest teistele. See on meie südamasi. Meis on armastus ja igatsus teha midagi teiste seisukorra tõstmiseks ja parandamiseks.

Välise kaastunne ei ole mitte seesama, mis on sisemine armastus, leegitsemas meie rinnus, ja ta on vähem, kui sisemine valu hingede pärast.

Kui meie omame tõesti kaastunnet hingede vastu, siis meie peame mõistma armuõpetuse sügavust ja tähtsust, mis üsaldatud meie hooleks. Armees kunagi püüame teha seda külgetõmblikuks tühiste asjadega. Mõtelge Asutajale, tema lihtsate sõnuni- le suurte ideedega. Mõtelge komandör Railtonile, kes oli türk- lane türklastele ja jaapanlane jaapanlastele. Ta kirjutas lihtsalt, aga ta kunagi ei kaotanud oma väljenduse võimet ja armastust. Armastus hingede vastu algas nagu väike säde puhtas südames ja kasvas suuremaks, sellepärast, et ta sai alaliselt toi- (Lõpp 4. veerul)

KINDRAL WILLIAM BOOTH — PROHVET.

Neljakümne aasta eest ennustas Asutaja mõned võimalikud häda-
ohud käesoleval sajandil — Lugege, kui tähelepanemisväärselt
on täitunud tema ettekuulutused — Siis Jumala nimel tõuske
üles, koonduge Tema teenistuses sõjas patu vägede vastu.



„Mina tahan teha teid inimesepüüdjaks.“

Ja Jeesus ütles neile: „Tulge minu järele, ja mina tahan, et teie inimeste püüdjaks saate.“ (Mark. 1:17.)

Jeesus seisis üksinda Genet- sareti järve kaldal. Kauge- maal ära oli kaks kalurit, Siim- on ja tema vend Andreas. Jeesus kutsus neid, ja kohe jätsid nad oma võrgud ning jälgisid teda.

Vähe kaugemal istusid veel kaks venda oma isaga ja pa- randasid võrke. Jeesus kutsus ka neid, ja nad jätsid oma võr- gud ja isa.

Säärasel lihtsal viisil rajas Jeesus oma riiki maailmas. Il- ma tugevat trompetsignaali- deta, ilma tseremoniateta ja välise kirikuseta; uus riik astu- tati ilma vormalisuseta.

Ta valis huvitava nime oma esimestele järgijatele, kes pi- did kõigutama kogu maailma ja nimetas neid „Inimeste- püüdjaks“.

Seda tiitlit nad mõistsid ja vastasid talle viivutuse, vastu- vandemata ja ilma tingi- musteta. Nad jätsid kõik, võr- gud, laeva ja oma isa. Ja mi- nis oli tema töötus neile? — „Mina tahan teha teid inimese- püüdjaks.“

Millised omadused peavad olema kaluril? — Ta peab ole- ma kannatlik, ta peab olema võimeline ootama tagajärge- dele. Ta peab olema kestva, voi- ma töötada kogu öö, ilma et ta saaks midagi. Tal peab olema teadmine, kus ja millal ta võib saada kala.

Need on suured nõudmised, aga kuule! „Mina tahan teha teid inimestepüüdjateks“. Kuid- das see juhtub? „Tulge minu järele!“ ütles Jeesus. — Ja kõi- gile, kes tahavad seirata Jee- sus, ei ole muutud nii valus, kui nad hoiaavad end hästi te- ma ligdale.

Hoia end tema ligdale, siis töö ei ole kunagi raske.

Vaata tema kannatlikkust, saa enam osa tema vaimust, ja sinust saab inimestepüüdja.

Komandör Charles Rich.

(Algus 1. veerul)

detud ja ta oli tõsine Kristuse võitleja. Nii võib juhtuda meie igaihega ja me võime olla ise- enesele üllatuseks.

KÄESOLEVA sajandi alul küsis ajaleht „Toronto Globe“ mitmelt rah- vamehelt, nende seas ka Armees Asutajalt, mida nad mõtlevad uue sajandi kohta — või millised võivad olla tema hädaohud. Asutaja vastus oli järgmine:

Peahädaohud on:

Usk ilma Püha Vaimuta,
Kristlikkus ilma Kristuseta,
Andestus ilma kahtsusetat,
Päästmine ilma uuendusetat,
Kristlik armastus ohvrita,
Poliitika Jumalata,
Taevas põrguta.

Vaadates tagasi möödunud ajale, meie ei või teisiti, kui olla veendu- nud selle prohvetikuulutuse tõest. Meie oleme praegu selle sajandi kol- mekümneüheteasandal aastal, ja milliseid muudatusi oleme näinud nende aastate jooksul. Maailm on ujunud vere. Kümmed tuhandet mehi, naise ja lapsi on kannatanud kurvastus üle inimese jõu. Maailm on peaaegu hukkunud sõjast ja kadetsuvasimust, aga Jumalale tänu nende mõne us- tava rahutegija eest, kes võitlevad usavalt hea tahtmisega eest.

Maailm on kannatanud suuri kaotusi mitte ainult aineliselt, vaid on haletsusväärseim seisukord, et mõju pimedusvägede üle on kadunud ja sellega on takistatud ristiusu edasiminek.

On räägitud ja kirjutatud palju hingede külmuse ja ükskõiksuse üle; väärtusetuse üle, mida õpetatakse nii laialt ja kuulutatakse kui n. n. „kõr- gemat armustamist“, millel on surmav mõju. Jumala sõna on arvustatud ja sõnasõnal rebitud katki.

Jah, meie olame hirmsal ajal. Isekus näib valitsevat paljudes. Ühkust, ilmalikkust, lõbuarmastajaid on enam kui Jumala armastajaid. Kurb küls selles on, et mitmed omavad jumaliku välimuse, kuid salgavad selle jõu. Lapsed on sõnakulmatud vanemate vastu, tänamatud, pühitsematud. Ajale- held ilmuvad vägevast kriminaalsuse-lainet maa noorte keskel.

Kuid kõige imestusväärsem ja südam haavavam on kuulda, et inimesed, kes täidavad võitlejate kohti aulise evangeeliumi kuulutamises, ei anna au Jeesuse Kristuse, kui meie Päästja, nimele; unustades tõsiasi, et ei ole muud nime antud taevas ega maa peal, mille läbi inimesed võiksid saada päästetud.

Võtame julguse, sest on tõsiasi, et kristlik kogudus on rajatud ja ehi- tatud Temaile, „Peaurakavile“, ja ei või eksida need, kes usaldavad kõige pealt kõik Kristusele, aegade õnnistatud kaljul. Ükski jõud maa peal ega põrgus ei või hävitada tõe, ja Jeesus on Tee, Tõde ja Elu, ning Tema jääb usstavaks.

* * *

Meie täname Jumalat nende eest, kes ei ole riietunud kurjuse riie- tega, vaid palves, usus ja sõnakulmises Püha Vaimu kutsesle lähivad edasi ja üles. Meie rõõmustame teades, et hiljuti on mitmed leidnud oma teo tagasi vanale kaevule, elurve- allikale, ja meie usklikud kogume endid igal pool, panes tähele ajamärke ja püüdes rohkem edasi püha sihi poole.

Keegi väljapaistvam kristliku koguduse juhataja kuulutas hiljuti kindla häälega, et peab olema tagasitulek Tõe juurde, nimelt useuile peab algama ussunniga. Kuulsime üht kolledži professori ütlevat, et täna- päeva varem on lihtne evangeeliumi kahtsusetust, uuendusest ning usust Jumala Pojasse. Keegi teine hea haridusega õpetaja illikoolis ütles, et ta loobab ning palub, et Armees ilagi ei jätkaks maha pühitusõpetust — ilialliku vabastamist pattudest. Nii näitavad ajamärgid, et mitmes kohas on jumalalapsed liigutatud kaastundest ja sügavast huvist inimeste pääst- mise pärast.

* * *

Kõigist aegadest läbi on saadan kiusanud jumalalapsi, just nagu meie Päästjaki. Meil on olnud ja on alati võidelda tõsise koletisega. Sellepärast panege enese ümber kõik Jumala sõjaristid, et teie võiksite vastu panna selle maailma kurjusele. Sest meil ei ole mitte võitlemist vere ja liha vastu, vaid suurte võitriikide ja valdade vastu, sellesinise ma- ilma pimeduse valituse vastu, vaimuliku kurjuse vastu taevaste asjade sees. Tõega, õiguse raudriidiga ja usklikuga võite võita kõik hirmsad pimeduse väed.

Vere ja tule vaim elab veelgi meie ridades, ja Püha Vaimu väge võime öelda, nagu Taavet vanal ajal: „Sinuga lähen läbi sügavusist (kahtlused, hingevanused) ja oma Jumalaga kargan ma üle müüri (vastasrinnaga ja raskuste müüri). Ainult Temaga ja Tema läbi voi- me võita hirmsaid kurvastusi, mida ennustas meie armastatud Asutaja maailmale, mis unustab Jumala ja Tema nõudmisi.



„Aga, ema, ma pean minema!“

„Ja nõder vend läheb sinu tundmise läbi hukka, kelle pärast Kristus on surnud.“

1. Kor. 8:11.

MEREL möllas hirmus torm. Lained paiskasid oma valget vahtu vastu kaljust rannäärat. Rahutuis vetes hirmsal pimedal ööl jooksis laev veelusele kaljule, purunes ja vajus. Põlema süütiinud laevaosad kerkisid kordkorra järele kõrgele, väiksed tumedal taevaveerel, otsides abi rannal seisevilt inimesilt.

Väikese kaluriküla elanikud olid kogunenud kaldale, arutades, mis laev see küll võiks olla, ja mitte ainult üks, vaid mitmed olid mures, sest ei olnud lootust aidata hukkuvat laeva.

Kostis hüüd: „Tulge pääste-paati!“ Samal silmapilgul vastas kutsule hulgake tugevaid karastatud mehi, aga lugedes neid nähti, et üks oli veel tarvis. Tehti üleskutse vabatahtlikele, kelle seast valiti tubli ja tugev noormees.

Suure vaevaga alustas paat oma teekonda. Naised värisesid, mõteldes oma mehi ootavale raskusele; kõik kaldal seisvad inimesed saatsid taeva poole palavaid eespalveid julgusüdamlikele meeste eest, kes riskeerisid oma eluga, et päästa hukkuvat laeva.

Peale pikka aega, mis näis kaldal olijatele aastatena, pöördus laev tagasi päästetud meestega, kellele pakuti soojee jooki. Korraga keegi päästetuist mäletas midagi ja hakkas hüüdma kokhunud häälega: „Sinna jäi veel üks poiss, üks poiss on veel maha jäänud!“

„Poissid, läheme veel kord välja!“ kostis päästelaeva juhataja hääl, ja noored mehed läksid ruttu oma kohtadele, et veel kord võidelda hirmsast võitlust sinna jäänud mehe pärast, kuid ligidal seisva rahva hulgest ei võinud seda kannatada keegi naine. Ta ruttas päästelaeva juurde ja hakkas oma poja ümbert kinni — ta oli tema noorem poeg, kes oli läinud vabatahtlikult täitma puuduva mehe kohta.

Tuul puhus rätiku tema halledel juustel. Ta sirutas välja käed ja palus: „Oh Jaan, Jaan, sa ei tohi minna; sa oled ainuke, kes mulle veel jäänud, võib-olla sa ei tule enam tagasi. Tuleta minu, kuidas kahe aasta eest sõitis sinu vend Jakob välja, et kunagi mitte pöörduda. Ma ei tohi kaotada ka sind! Ära mine!“ Aga noormees, kellele ta ütles seda, pööras ainult ümber, suudles ema ja ütles: „Aga ema, ma pean minema; ma ei tohi lasta teda hukkuda; kuigi ma ise peaksin surema, ometi ma pean minema.“ Minestanult jättis ta teda teiste naiste hooldes ja ise

JEEBUS KRISTUS

— seesama

eile, täna ja igavesti.

„**S**AAGU VALGUS!“ Loomise hommiku ämaras sügavuses ütles Jumal need sõnad — ja valgus sai!

Üle musta kujuta massi, mille kohal lehvib Jumala Vaim, haududes ja tuues olemisele rikkaliku elu keskuse, mis kerkis maast ja veest õigel ajal, paistis valgus, äraajades pimeduse ja soojendades kaootilist maad ettevalmistuses suurele imeteole, kui Jumala loomistöö on valmis saanud.

Üle suure tühjuse ja tähtedega ülekülvatud taeva-laotuse paistis valgus, kuna olid valgustatud miriaadid leegitsevaid päikesteid, tulevastes keerlevate maailmade keskusi.

„Alguses oli Sõna ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal... kõik asjad on Tema läbi tehtud ja ilma Tema ta ei ole ühtegi tehtud, mis tehtud on. Tema sees oli elu ja elu oli inimeste valgus.“ **JEEBUS KRISTUS — VALGUS MAAILMA AMMU-UNUSTATUD EILSE!**

„**J**A Sõna sai lihaks ja elas kui ühes majas meie seas ja meienägime Tema au, kui Isast ainusündinud Poja au, täis armu ja tõtt.“ Sõna, mis sai lihaks, kuulutas: „Mina olen maailma valgus.“

Inimkonna tumedasse ja lootusetu südamesse, mis istus pimeduses sajandite jooksul, kuna Püha Vaim hõljus ja haudus tema üle, valmistades teda suurele imeteole, paistis Suur Valgus. „Saagu Valgus,“ ütles Tema. Patt, pimeduse põhjus, oli kadunud, „ja valgus sai.“

Ühest äärest teiseni paistab hiilgus. Ikka rohkem inimesi tunnevad tema au ja saavad paistvaks valguseks. Nad aitavad kaotada lootusetuse kartuse ja ebausu pimedust. **JEEBUS KRISTUS — MAAILMA KIIRESTI MÕODUVA TÄNAPÄEVA VALGUS!**

„**J**A ma nägin uut taevast ja uut maad; sest esimene taevast ja esimene maal olid mõõda läinud ja merd ei olnud mitte enam. Ja mina, Johannes, nägin püha linna, uue Jerusalemma, Jumalast maha tulevat otsegu oma mehele ehitud pruudi. Ja ma kuulsin suure hääle taevast ütlevat: Vaata, Jumala telk on inimeste juures, ja Tema tahab nende juures elada... Ja linnale ei ole päikest ega kuud tarvis, et nad seal sees peaksid paistama; sest Jumala au valgustab seda ja Tema küünal on Tall.“ Ei ole tarvis päikest ega kuud, sest kõige valguse alus, „Sõna, mis sai lihaks,“ „Jumala Tall“ on nende seas.

JEEBUS KRISTUS — MAAILMA IGAVESE HOMSEPÄEVA VALGUS!

istus kiiresti päästelaeva, mis kadus peagi rannalseisjate silmist.

Veel üks näiliselt pikk ooteaeg ja nad nägid jällegi laeva lähenevat võitluses tormiga. Lõpuks nad olid jõudnud kaldale; nad tõid maale puuduva mehe ja julgusüdamline Jaan hüüdis valju häälega, mis oli veel tugevam tormist: „Ema, meie leidsime teda, ja tema on meie Jaakob.“

Tema päästis oma venna, kes oleks hukkunud, kui ta ei oleks täitnud oma kohustust. Kas saad aru õpetusest?

Kõikjal meie ümber möllab inimmeri. Iga päev, iga tund

— ja, igal silmapilgul keegi mees, naine või laps on kuskil ära võidetud patuväega ja nad langevad tema lainetesse, et kunagi mitte tõusta sealt.

Mida sa teed?

Mida tahad teha nendepäästmiseks?

Nad on sinu vennad, sinu õed. Kas sa võid lasta neid hukkuda, ilma et teeksid midagi nende heaks?

Kuule! Üle tormide ja laine-te kostab Issanda hüüd: „Keda pean ma lükkitama ja kes läheb meile? Mil-line on sinu vastus!“ Kas sa vastad: „Vaata, siin ma olen, lükita mind!“

Veri tagatisena.

Mõni aeg tagasi oli suures tehases kahe töölise vahel järgmine kõnelus. Üks neist oli päästarmeelane (kes ise jutustas selle jätklool), teine aga mitte. Nad olid tõotanud kogu aasta sama katuse all, näinud teineteist kaugel, ent ei olnud kunagi kõnelnud isekeski. Nüüd nad kohtusid ühisel liies-andel.

„Kuidas teile meeldib praegune külm ilm?“ küsiti pääste-sõdurilt.

„Mul lei ole midagi selle vastu,“ oli tema ootamatu vastus. Teise imestus nõudis seletust, mida ta ka sai: „Siin sees ei ole ju külm. Ja kui ma lähen koju, on mul seal soojad toad ja kaetud laud. Mispärsast peaksin ma kaebama?“

„On see nii?“ vastas teine, ja imestas jätkuvalt, millise mehiga tal oli tegemist, „siis puudub vaid tagatis tuleviku kohta.“

„Oh, mul on seda,“ vastas salvatsioonist veendunud.

„Ah nii, kas teil on raha pangas?“

„Ei, mitte sentigi.“

„Aga teie olete ju abielus, teil on abikaasa ja lapsed?“

„Tõsi küll.“

„Kas teie olete kinnitatud suurele rahasummale?“

„Ka seda mitte.“

Siis astus teine samm lihe-male, vaatas kaaslasele silmi ja ütles:

„Nüüd ma tean: Teie olete pestud Talle veres.“

„Ja, kiitus Jumalale, nii on lugu.“

„Ja mina olen ka,“ vastas teine, sirutades temale oma käe.

„Kaks tööliste kõva kätt surus teineteist. Neil oli sama vaimulik kogemus ja sama tagatis tuleviku kohta: vere tagatis.“

Lapse palve ja usk.

„Täna tuleb isa koju päästetuna!“ seletas väike tüdruk säräsilmil, kui ta tuli oma ema juurde.

„Kuidas sa nii räägid!“ manitses ema. „Ega see ei ole nii.“

„Kindlasti,“ tõendas tüdruk, „sest ma lugesin raamatust, et Jeesus ütles: ‚Paluge, siis peab teile antama.‘ Ja siis ma palusin Jumalat päästa isa, enne kui ta tuleb koju täna õhtul. Ja ema, ma ei taha minna mägama enne kui ta tuleb.“

Aga ta ei suutnud oodata nii kaua, sest isa viibis paar tundi kauem kui harilikult. Ent kui ta tuli, hüüdis ta: „Nüüd, ema, olen ma päästetud!“ Teda oli kutsunud palvekoosolekule, ja seal ta andis südame Jumalale.

Levitage „Sõjahüüdu“.

MINULE ON ANTUD KÕIK MEELEVALD

— ütles Jeesus (Matt. 28:18)

Keegi ei võinud olla tagasi-hoidlikum kui Jeesus. Kuidas ta hoidis end tagasi! Kuidas ta eemaldus! Kui teda taheti teha kuningaks, kadus ta rahva hulgast. Eks ole siis imelik, kui ta väljendas neid sõnu:

„Minule on antud kõik meelevald!“ Mõnele peagu näib, et need on liiga ütled sõnad.

Oh ei, need ei olnud uhked sõnad, vaid täis jõudu ja tõtt. Ta seisis oma sõnade taga ja seisab ka edaspidi kõikumata tõena — kõik meelevald.

Ta silmad leegitsevad, kui ta ütleb kõikidele suguvõsadele ja igale ajale: „Minule on antud kõik meelevald taeva all ja maa peal. Ta tahab omada kõiki, päästa kõiki, ülleseda oma riiki igasse meelde ja südamesse ja valitseda kõik oma võimuga.

Tema jõud on piiramatud iga inimisidames. Kus tema — kuningate kuningas — võib sisse tulla kogu oma kirkusega ja jõuga, tuleb võit, suurem võit kui see, mida suured maailma-võitjad kunagi omanud — võit oma enese kurja mina üle.

Kui imelik tõe ja auline teadmine, et tema, kes ütles neid sõnu, ilmutab neid ka olevat usaldusväärseina.

Kas meie ei ole sageli tunnistanud Jeesuse piiramatut jõudu — millel ei ole mingeid piire ega lõppu? Ta süütab valguse pimeduses, toob hõiskamist peale püüdel, annab üle vietsuse ja surma asemel, murrab patuharjumuste ahelad ja vabastab, — pühitseb.

See jõud ei anna võitu vaid välispidiselt — maailma mitmesuguste veetlevate kiusatuste ja köitvate hädaohutude üle, vaid seesmiselt — võitu isekuse hirmsa deemoni üle, jõudu välitseda ägedat ja ohjeldamatut meelt, väge kibeduse hädaohutlikkude ja tugevate juurte väljakiskumiseks ja kõige mõtte- ja tundeelu rüveduse läbipõimunud köidukite purustamiseks. Ükski inimene ei tule sellega toime, kui suur, vägev ja tähtis ta ka näib olevat.

Jumalik jõud, mis võib vägevasti ilmuda iga üksiku inimhingesil! Sa teed nõrga tugevaks, lootusetu julgaks, aka kartmatuks; annad armu kõige patu võitmiseks ja annad teadmise täielikust pühitsusest juba sinu ajas ja igavest puhust ja öndsust sinu teavases riigis, teisel-pool surma ja hauda.

Sarnane on sinu imealuline meelevald, Jeesus!

Tänu, et sa annad seda kõigile, kes paluvad ja võtavad seda vastu. Tänu, et see on tõe mine ja igapähele, kes usub:

Võit minule
Kalli Päästja veres.
Võit minule!

Valge kui lumi

Keegi hiina misjonär jutustab järgmist:

Pidasime oma koosolekuid väikeses, madalas majas. Põrand oli mullast ja seinad olid savist ja ilma akendeta. Valgus tungis sisse suure kahekordse koldasti selle avamisel hommikul ja sulgemisel õhtul.

See oli kristlik kodu, ja alati olime seal teravitud. Ja, nad rõõmistasid iga kord, kui tulime sinna juhatama koosolekut. Nüüd olime jälle seal, evangelist ja mina. Kolm koosolekut igal päeval. Inimesed tol ajal olid vabad ja tulid meelde.

Üsun, see oli kolmas või neljas koosolekupäeva ennelõuna. Olime just alganud koosoleku. Siis tuli üks vana kristlikke naise koosleku, ent ta ei tulnud üksi. Naeratades ja õnnelikuna juhtis ta kedagi teist vana naist istuma esimesele pingile.

Jain seisma ja vaatlema vaest vanainimest. Ta oli eriti kõhn. Käed tundesid ja pea värises kogu aeg. Siis tuli kristlik naine mu juurde ja ütles: „Kohtasin teda mäel, ja sain ta kaasa koosleku. Ta ei ole kuulnud enam midagi, ja ta on juba kaheksakümne kolme aastane. Räägi ka temaga, ja mina palun.“

Ja juhtus ime, et esimesel koosolekul, millel viibis Liuma, ta sai äratatud — kaheksakümne kolme aastana. Peale koosolekut meie istusime ja vestlesime temaga. Siis juhtus, et ta oma värisevate kätega avas oma kuuohõlmad ja võitis välja kõie. Ta pidas seda meie ees ja ütles: „Kui Djacma kohtas mind mäel, olin teel metsa, et puua ennast. Siin on kõis.“

Külm värin läks minust läbi kui ta jätkas: „Mul on ainuke poeg, ja ta on oopiumiuri. Ta on suitsetanud meie raha, meie maad, meie mööblid, kõik, mida võib muuta rahaks. Nüüd istume seal tühljas mullaonniss — ilma toiduta. Ja viimasel ajal mu poeg vannub igal päeval mind: „Miks sa ei või surra, vana rauk! Sa ei või teha midagi, aga raha tahad sa saada!“

Täna see läks mulle üle jõe. Siis leidsin selle kõie.“ Ta toetas oma värisevatele kätele ja nuttis. Ka teised nutsid. Ta tuli uuesti pealelõunasele koosoleku, tuli järgmisel päeval ka selle järel. Oli sadanud ja tee oli libe; aga keegi kristlik naaber kandis teda seljas. Ta pidi tulema kaasa. Sellel koosolekul olid teised patuhädas: aga kui otsisin Liuma'd,

siis leidsin teda kummuli maas, nõoga vastu põrandat, hüüdes Jumala poole. Ta oli kaua sellises asendis ja kahetsuseni ning palves tunnistas ta oma patud Jumalale. Kui ta tahtis tõusta, ei kandnud ta jalad teda enam, ja teised pidid aitama.

Istusin tema juurde. „Nüüd olid tunnistanud kõik oma süüid Jumalale, Liuma!“ „Ja, kõik, mida pidin ütlemale Jumalale, mul oli siidames nii raske. Aga veelgi tundub selle raske.“ Siis meenus mulle äkki sõna I Joh. 1:7, Jumal saatis selle minule: Jeesus, Jumala Poja, veri teeb meid puhtaks kõigest patust.“

„On see nii?“
„Ja!“
„Kõigest patust? Ka minu mõrvadest?“

„Ja vana Liuma kummar-dus taas põrandale otsaesisega vastu maad — et tänada Jumalat. Samal ajal kui ta kummar-dus, laulis keegi: „Päästja veres jõudu on meid peita lumest valgemaks.“ Koosolekut jätkusid, ja Liuma istus alati esimesel pingil. Alati ta rääkis nendega, kes istusid ta juures, ja alati oli aine seesama — Jeesuse veri, mis puhastab.“

Oli kirjgas pühapäev, kui Liuma võeti vastu kogudusse. Päikesekiired tungisid sisse uksest ja kõikidest seinaaukudest ja -pragudest. Liuma istus esimesel pingil, nagu harielikult, rõivastunud utesse riideisse, mida keegi laenanud temale. Tahtmatult siirdusid mõtted sügisele, vaadates lüset inimkogu, rõivastatud rüüde, mis temale liig suur. Ent tema hinges oli alganud kevad, kohisev kevad.

Koosolek oli lõppenud ja rahvas laulis: „Mu hinge valdas patt ja hirm, kui kuulsin sõnumi, et Päästja veres jõudu on meid pesta lumest valgemaks.“

„Lumest valgemaks —“ ütles Liuma. Ta ei võinud laulda. Siis ta põlvitas mullasel põrandal, kus ta nutnud oma pattude pärast.

„Võid sa mäletada, mida sa õppisid?“

„Selgesti ja paljult ütles ta: „Jeesus, Jumala Poja, veri teeb mind puhtaks kõigest patust — mind —“, ütles ta.“

„Usud sa seda?“
„Ja!“
„Võid sa surra tugedes sellega?“
„Ja!“

Siis meie reisisime ära. Kolm nädalat hiljem tuli keegi kristlane sealt ja jutustas mei-

Teateid maailmast.

Vene jumalakartmatute nädalaleht jutustab kasvavast usulisest huvist rahva seas, eriti just noorte keskel. Naised ja lapsed külastavad jumalateenistuse kohti, Bereditshevis on baptisti jutustajad tunnistanud kontrarevolutsionäärideks, sest nende palvas on üles pandud piiblisõna: „Vaadake lillekestele väljal jne.“ Seda arvati üleskihatamiseks töö vastu. Leht jutustab ka kristlaste hul-gast, kes elavad viiespäevase ootami-se, ja selle mõju on nii suur, et kom-munistide lapsed ei taha enam kuulda oma vanemaid. * * *

Katoliku kirikus on tekkinud liikumine piiblisõna levitamiseks. Katoliku lehe andmel on levitatud üle 1 miljoni Unsi Testamente katoliku perekondadele. * * *

Jaapani keel olevat ainuke keel maailmas, mis ei sisaldavat vandessõnu. Jaapanis vaadatakse vandumisele kui suurele ülekohutele. Kui keegi tarvitab vandessõnu võõras keeles, võib ta riskeerida enese välajoi-kamisega oma suguvõsast ja naabrite ja sõprade loobumise-ga. * * *

NOORSOO SÕJARETK

Igaskorpuses
8.—15. oktoobril

NOORED KRISTUSEL

(Algus 2. leheküljel.)

tavad Eesit 24.—26. oktoobril. Nendega tuleb kaasa major Ragnar Ahlberg, kes varem olnud käsutatud Tallinnas. Olen kindel, et territooriumi juht ja tema abikaasa saavad südamlikkude tervituse osalisteks. Nende ohvitseride- ja avaliku koosolekud on kindlasti suureks õnnistuseks. Seltsilised ja sõbrad, kes õppinud tundma major Ahlbergi, tervitavad ka teda südamlikult. Soovin, et „Sõjahüüde“ lehejaid vaataksid kuulustust selle lehe viimisel küljel.

PETSERI. Adjutant Birseneck külastas teist korda Peterit ja andis veel abi tuleõnnetuses kannatanule. Nüüd oleme üldiselt abistanud seal 80 perekonda, tarvitanes selleks otstarbeks Kr. 613.96.

Südamlik tervitust seltsilistele ja sõpradele. Võideldes ja elagem nii, et Jumala meelega hulgaks teie üle. Issand õnnistagu ja hoidku teid.

le, et Liuma on surnud. „Kas olid tema juures, kui ta suri?“ „Ja,“ ütles sõnumitooja. „Kas ta suri päästetuna?“ „Päästetud, õnnis — ja!“

Viiesed tunnid ta lamas ja sosistas enesele korduvalt sõnu, mis lunastanud teda — verest. Ja samal hetkel kui tuli surm, tuli ka tema näole eriline helek.

Mitte kuskil metsas, rippudes puu otsas, vaid kodus oma vanas voodis lahkus Liuma siit maailmast Jeesuse nimel. „Jeesus, Jumala Poja, veri teeb meid puhtaks kõigest patust.“ Ja, valgemaks kui lumi.

Palve- ja eneseärasalgamise-nädal

29. oktoobrist kuni 4. novembrini 1939.

Major Ahlberg.

külastab Rakvere korpust neljapäeval, 26. oktoobril

LAULUD.

1.

C:duur.

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad Jehoova viies. Kandke rõõmsat päästmisteadet, Jeesus annab võidu meil. Kuulge, patused veel appi hüüdvad, Hukatusse teedel nad; Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks. Oh, mis ilus sõnum see.

Koor: Edasi, me võidu saame ;: Halleluja! ;: Edasi, me võidu saame kalli Päästja vere viies.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab — Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kokkuvad. Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ühendage Jeesus merel, maal! Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält. Räägi kõigile, kes rususid pektud Oma patukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii!

2.

D:duur.

1. Päästja Eest! Me laulame rõõmsast. Päästmist veel kõigile kuulutam. Vastaste viied meie Päästja kõik võidab. Ta järel käies me võidame ka.

Koor: Edasi sõtta! Lootes ta peale, lauldes kõik läheme võitlusele. Pühale lipule truukis me jääme, Päästja Eest! hüllame veel.

2. Päästja Eest! Nüüd hoolega tööle! Hingesid nõutakse kord meie käest. Tuhanded pattudes hukka veel läevad. Päästke neid kõiki, oh päästke! me püüd.

3. Päästja Eest! Me hüüdsõna olgu! Kohutäpnev kätte on jõudnud ju pea. Eksimüüd otsige, koju neid viige — Päästja nii käsib, oh kuulge ta häält!

3.

A:duur.

1. Üks allik voolab verega Veel Päästja haavadeist. Kui tuled, pesed ennast sa, Saad puhtaks pattudeist.

Koor: Oh imelik allik, lahti mu eest, Oh imelik allik, lahti minu eest!

2. Vaat! rõõvel leidis risti peal kord selle allika. Ka minu hirmsad patud seal Said pestud veresa.

3. Ka jalutu sai kõndijaks Seal vereallikal. Ja sündind pime nägijaks, Nii mitmed terveks veel.

4. Ma leidsin selle allika Mu Päästja haavadeist. Ja kuni koju jõuan ma Ta verest laulan sin.

4.

C:duur.

1. Tulge, tulge kõik! Oh rõõmustav hääl! Kõlgu see sõnum laiati ilma peal. Jeesus kutsub kõiki armulauda veel, Igaüks võib tulla nüüd.

Koor: Tulge, tulge kõik, tulge, tulge kõik! Oh mis rõõmsõnunu Päästjal, tulge kõik! Langend hinged, kuulge, Jeesus ootab teid, Igaüks võib tulla nüüd.

Territooriumi juhi külaskäik.

Kolonel ja prova H. Sladen:



Teisip. 24. okt. — Tervituskoosolek, Tallinna I.*

Kolmap. 25. okt. — Ohvitseride demonstratsioon, Tallinna I.*

Neljap. 26. okt. — Päästekoosolek, Tartu.

* Major Ahlberg kaasas.

7.

A:duur.

1. Laulame nüüd päästmise ja rõõmsõnuni, Laulame nüüd Päästja verest, mis meid puhastab. Laulame, et maa ja taevas vastu kajatab, Kõik lauldes edasi läeme.

Koor: Nüüd edasi! Vii rõõmsõnuni! Kõik võitlema! Täit päästmist kuulata! Me Päästja au siin teatavaks nüüd teeme kõigile Siit minnes taevasse ausse.

5.

A:duur.

1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat. Patt, ebavoorus Sul muret toob raske. Maailm on kole, Seal rahu pole. Ta kõiki petab Ja üksinda jätab, Sa vaeaks jääd.

Koor: Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi. Ja see, kes palub ja teda otsib, Küll tõesti leiab, — Ta töötab'd nii.

2. Oh, miks nüüd ihkad Sa rahu patust veel? Miks Päästjat vihkad, Kuid raske sul hing ja meel? Miks hinges mure, Et patt ei sure, Miks ennast vaevad, Kui päästmise taevad On avatud?

3. Jeesus võib anda Täit rahu hingele, Kõik kormad kanda, Kui sõbraks saad temale. Kõik mured vaovad, ja patud kaovad, Siis õnne leiad Ja krooni ka võidat Kord üleva.

6.

A:duur.

1. Astu tõe eest, vaenlast võida viies. Päästja vere sees jõud sul! Kilpi tõstame, vahvast võitleme, Jumal ise viib meid võidule.

Koor: Üles julgust, ühineme sõtta, Meile lipu kõrgel tõstame! Rõõmsast, vahvast liidkem hoosianna! Lahingusse kindlast astume.

2. Julgest edasi, saame võidule, Tema rõotus kindlaks jääb. Jumal saadab meid, Tema pärralt võit, Tõstkem ristilipu kõrgele.

3. Kõigevägevam, Isa auline, kuule palvehäält, aita meid! Pärast võitlust me koju jõuame, Saame hingata su rinna na'al.

9.

E:duur.

1. Mu elupäevad muutuvad Ja kiiresti nad lendavad, Kuid usus lähem julgusti, Mu kindel troost on see: Koor: Et Jeesus on seesama veel, Ta on ja jääb siin elutei Mu sõbraks, kes mind juhatab, Ta arm mind kinnitab.

2. See aeg mul seisab meeles veel, Kui käisin kurb maailma teel. Siis Jeesus armust otsis mind, Mul andis rahu ta.

3. Sest ajast olen õnnelik, Ei hirmuta mind tulevik, Vaid ootan suure rõõmuga, Mil Jeesus ilmub taas.

4. Küll maailmas ma põlatud, Kuid Jeesus on mind austanud, Ta kindin'd aulist kodu mul, Ja pakub sama sul.



Mõõga ja kilbi brigad.

Piiblitekstid oktoobrikuul.

2. Kuning.		17. T. 18:13—25
1. P. 2:1—14	18. K. 19:1—19	
2. E. 3:1—12	19. N. 19:20—37	
3. T. 3:13—27	20. R. 20:1—11	
4. K. 4:1—7	21. L. 20:12—21	
5. N. 4:8—17	22. P. 22:1—13	
6. R. 4:18—37	23. E. 23:1—14	
7. L. 5:1—14	24. T. 23:15—30	
8. P. 5:15—27	25. K. 25:1—12	
9. E. 6:8—23	26. N. 25:22—30	
10. T. 7:1—11	Esra.	
11. K. 7:12—20	27. R. 1:1—11	
12. N. 12:14—16	28. L. 3:1—13	
13. R. 13:14—20	29. P. 6:1—12	
14. L. 16:5—16	30. E. 6:13—22	
15. P. 17:6—18	31. T. 7:1—10	
16. E. 18:1—12		

Palveaind.

Oktoober 1. Kõik kristlikud kaastõelised.

8. Kenya ja Kuldrannik.

15. Koduühine.

22. Päästearmeelased, kes

õigatavasti steeni taga.

29. Eneseärasalgamise kor-

randus.

„SOJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK.

Nr. 120 — juuliku 1939.

Allohvitserid ja sõdurid:

Kand. T. Lappard 25, sõd. M.

Kukk 25, sõd. A. Selliste 25.

Nr. 121 — augustiku 1939.

Ohvitserid:

Leitnant V. Puusepp 118,

kapit. M. Blees 88, kapit. A. Ten-

nen 75, kapit. H. Eimann 59.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 70, sõd. H.

Ulevain 70, envoi L. Bakul 40,

K.ü.s. J. Kanter 35, Ls. I. Sih-

ver 30, sõd. A. Mets 25, sõd. M.

Kukk 25, kand. T. Lappard 25,

sõd. A. Selliste 25.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuns.

Tellimise hind postiga aastas 1 kr.

5 st, ½ a. 70 st. Eksiknumbr 10 st.

Ilummissaeg 30. september 1939. a.

Vastutav toimetaja: kapit. L. Luther.

Väljaandja: Päästearme.